

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

w sprawie z powództwa N. K.

przeciwko M. K. (K.) i Gminie C.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 czerwca 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 30 listopada 2020 r., sygn. akt I ACa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. przyznaje adwokatowi J. M. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset 00/100) złotych powiększoną o kwotę podatku od towarów i usług tytułem kosztów nieodpłatnej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od

orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca N. K. powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wynikającą z tego, że Sąd Apelacyjny wydał wyrok nie rozpoznawszy wszystkich zarzutów apelacji i nie odniósł się do osobistej apelacji powódki.

Zgodnie z utrwalonym poglądem, oczywista zasadność skargi oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Jest tak wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumenty oczywiście uzasadniają zasadność wniesionego środka zaskarżenia. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156 i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18, niepubl.).

Nie negując trudnej sytuacji powódki, z lakonicznego wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wynikało, by była ona – w przyjętym znaczeniu – oczywiście uzasadniona. We wniosku ograniczono się do ogólnikowych i bliżej nieuzasadnionych twierdzeń, według których Sąd Apelacyjny nie odniósł się do zarzutów apelacji, a utrzymanie zaskarżonego wyroku w obrocie prawnym pozostanie w sprzeczności z dobrem wymiaru sprawiedliwości. Skuteczne powołanie się na przyczynę kasacyjną określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4

k.p.c. nie polega jednak na sformułowaniu twierdzenia, że w ocenie skarżącego wyrok oczywiście nie odpowiada prawu, lecz na uzasadnieniu – w drodze zwartego jurydycznego wyводу – że w sprawie doszło do uchybień konkretnym przepisom prawa, a uchybienia te są tego rodzaju, że pociągają za sobą oczywistą wadliwość zaskarżonego orzeczenia. *In casu* w skardze nie wyspecyfikowano nawet konkretnych zarzutów apelacyjnych, do których nie odniósł się Sąd Apelacyjny; tym bardziej zaś nie uzasadniono, z jakich przyczyn pominięcie to miałoby mieć wpływ na wynik sprawy i to w takim stopniu, że czyniłoby wydany wyrok oczywiście wadliwym.

Ubocznie należało dostrzec, że w sytuacji, w której w skardze kasacyjnej nie sformułowano żadnych zarzutów naruszenia prawa materialnego, za *a priori* nieskuteczne należało uznać wywody skargi, w których wskazywano na konieczność ustalenia przez Sąd Apelacyjny, jaki był charakter „związku obligacyjnego” między stronami, czy pozwana nie dopuściła się „czynu zawinionego” lub czy zachowanie pozwanej jest zgodne z art. 5 k.c.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

a.s.